

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z wniosku Z. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w P.
o wyższe jednorazowe odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 21 stycznia 2021 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. akt VIII Ua (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w P.)
na rzecz adwokata P. R. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł,
powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem
pomocy prawnej**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z dnia 26 czerwca 2019 r., oddalił apelację Z.W. od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 4 lutego 2019 r., mocą którego zmieniono decyzję z dnia 4 kwietnia 2014 r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, [...] Oddział w P. w ten sposób, że przyznano odwołującemu się Z. W. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 22 maja 2013 r. w wysokości odpowiadającej 30% stałego uszczerbku na zdrowiu.

W sprawie ustalono, że w dniu 22 maja 2013 r. Z. W. wykonywał powierzone mu obowiązki pracownicze, polegające na przecinaniu zużytych palet drewnianych.

Podczas cięcia nastąpiło odbicie przecinanej palety, wskutek czego doszło do poślizgnięcia lewej ręki i uszkodzenia przez ostrze piły pierwszego palca (kciuka) lewej ręki. Zdarzenie to zostało uznane za wypadek przy pracy (protokół nr (...))2013 z dnia 5 czerwca 2013 r.).

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy, co umożliwiło rozpoznanie istoty sprawy, jak też zastosował właściwe przepisy prawa materialnego. Bezsporne było, że na skutek wypadku przy pracy Z. W. doznał stałego uszczerbku na zdrowiu. Sporna była jedynie wysokość doznanego uszczerbku. Sąd Okręgowy wskazał, że opinie biegłych sądowych (ortopedy i chirurga) oraz opinia łączna biegłych (psychiatry, neurologa, ortopedy, chirurga oraz psychologa) okazały się wyczerpujące, konkretne i rzetelne.

Sąd Okręgowy podkreślił również, że samo subiektywne przekonanie odwołującego, iż stan jego zdrowia uzasadnia ustalenie wyższego stopnia uszczerbku na zdrowiu, w żaden sposób nie deprecjonuje wniosków przeprowadzonych opinii lekarskich, sporządzonych w oparciu o fachową wiedzę biegłych lekarzy sądowych odpowiednich specjalności. Dlatego oddalił apelację odwołującego się.

Skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik odwołującego się, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w części, z zakresie pkt 1. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłance jej oczywistej zasadności w zakresie naruszenia art. 286 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) - jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - wymaga przedstawienia tego, w czym wyraża się jej „oczywista zasadność” oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania - z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - niezbędne jest

wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu i wchodzących w grę przepisów oraz doszukiwania się ich znaczenia. Co więcej argumenty na rzecz oczywistości skargi kasacyjnej mogą, a nawet powinny utożsamiać się z zarzutami ujętymi w jej podstawach, lecz niedopuszczalne jest ich formułowanie przez wyrażenie braku aprobaty dla ocen mających charakter ustaleń w konkretnym stanie faktycznym.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tych wymogów. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii dalszych biegłych, jeżeli zachodzi taka potrzeba, a więc w szczególności wtedy, gdy przeprowadzona już opinia zawiera istotne luki, jest nieprzekonująca, niekompletna, pomija lub wadliwie przedstawia istotne okoliczności, nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna. Sąd nie ma zaś obowiązku dopuszczenia dowodu z opinii kolejnego biegłego czy też opinii instytutu tylko z tej przyczyny, że dotychczasowa opinia była dla strony (uczestnika) niekorzystna (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 stycznia 2016 r., V CSK 262/15, LEX nr 2020486 i z dnia 10 lipca 2020 r., II CSK 558/18, LEX nr 3051778).

Specyfika dowodu z opinii biegłego polega m.in. na tym, że jeżeli taki dowód już został przez sąd dopuszczony, to stosownie do treści art. 286 k.p.c., opinii dodatkowego biegłego można żądać jedynie „w razie potrzeby”. Przepis art. 286 k.p.c. nie przewiduje bowiem obowiązku zlecenia biegłemu uzupełnienia opinii bądź dopuszczenia dowodu z dodatkowych opinii w każdym wypadku. Nie jest zatem uzasadniony wniosek strony o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, jeżeli w przekonaniu sądu opinia wyznaczonego biegłego jest na tyle kategoryczna i przekonująca, że wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych. Opinia biegłego podlega ocenie sądu stosownie do reguł określonych w art. 233 § 1 k.p.c. i w ramach tej oceny sąd ustosunkowuje się do mocy przekonującej rozumowania biegłego i logicznej poprawności wyciągniętych

przez niego wniosków (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2019 r., II CSK 62/18, LEX nr 2665390).

Sfera uprawnień jurysdykcyjnych sądu nie może natomiast być przedmiotem zarzutów kasacyjnych, gdyż w myśl art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy jest w postępowaniu kasacyjnym związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że skarżący nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba merytorycznego rozpoznania jego skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej odwołującemu się w postępowaniu kasacyjnym, orzeczono w myśl art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 1621) w związku z § 15 ust. 2 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 18) w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19 (Dz.U. z 2020 r., poz. 769).